

ÖSSZE- ESKÜVÉSEK

JÁTÉK EGY RÉSZBEN

ÁCS JÓZSEF

Liget

ÁCS JÓZSEF

*Összeesküvések
játék egy részben*

Liget Műhely Alapítvány, 2021

Szerkesztette: Levendel Júlia, Horgas Judit

A borítót tervezte: René Margit

Tördelés: Károlyné Ór Erzsébet

ISBN 978-615-5419-56-0

<i>Szereplők:</i>	<i>A</i>	<i>negyvenes férfi</i>
	<i>B</i>	<i>hatvanas férfi</i>
	<i>C</i>	<i>negyvenes férfi</i>
	<i>D</i>	<i>nyolcvan felé közeledő férfi</i>
	<i>E</i>	<i>húszéves fogyatékos fiú</i>
	<i>F</i>	<i>az elmeosztály főorvosa</i>
	<i>G</i>	<i>pályakezdő orvos az elmeosztályon</i>
	<i>H</i>	<i>pszichológushallgató</i>
	<i>N</i>	<i>nővér az elmeosztályon</i>

*Elmeosztály közös helyisége. Kopár díszletek.
A és B széken ül a közönség felé fordulva, közöttük asztal.
A lehajtott fejjel.*

A: láthatatlan hatalmak vannak
azok kezében vagyunk
nem égi körök
földiek
a világ körülöttünk
a házak városok mind színtfalak csak
mögöttük megállapodnak a láthatatlan hatalmasok
akik láthatóak csupán a szóvivők
mert mi választjuk őket
elhiszük hogy minket képviselnek
pedig azokat akik pénzt adtak nekik
arra hogy elhitessék velünk hogy minket
képviselek
képet viselnek
képet mutatnak
s közben érezhetik hogy ők a korszerűek
elvégre azokkal állnak kapcsolatban
akik milliók sorsáról döntenek
akik valóban hatalmasok
persze sokba kerül a látszat
de megfizettetik velünk
mi tartjuk fenn a színészeket
akik bizottságokban elnökölnek
ahol nem hoznak mert nem hozhatnak semmiféle
döntést
amíg nincsen döntés a rendszer addig áll a talpán
idővel úgyis mindent elfelejtenek
elfáradnak az emberek
néznek valami izgalmasabb után

B magába roskadva ül.

B: ha ez így van
az tébolyító
ennél bármi jobb

- én azt mondom
jöjjön a tisztító vihar
- A: népfelkelés barátom
sikerrel nem járt még soha
- B: no de voltak győztes forradalmak
- A: azokra a fentről gondosan megszervezett
lázadásokra gondol?
pénzt fegyvert mindig időben mit gondol honnét
ugyanonnan kaptak
- B: nincs kiút tehát
- A: jobb ha visszavonul a politikától

N, a nővér balról érkezik.

- N: bevették már a déli gyógyszert?

Fejüket rázzák.

- N: akkor tessék bevenni
nem szabad kihagyni
jön a főorvos úr
tudják hogy számon kéri

*Sóhajtvá visszavonulnak a kórterembe, F, a főorvos és G,
a pályakezdő orvos közelednek.*

- F: igen igen
erról van szó
téveseszme-rendszer
- G: unalmas kabarétéma
összeesküvést szőnek ellenünk
ez olyan giccses mintha azt mondaná
hogy ő Napóleon
- F: magának mit mondott?
- G: láthatatlan hatalmak
elég szimpla kórkép
tudjuk
méreg a kávéban
mikrofon a falban

- a szomszéd csúnyán néz
biztos tervez valamit
- F: nem az a dolgunk
hogy vitatkozzunk vele
hanem hogy gyógykezeljük
- G: mióta van benn?
- F: egy hete
- G: és hogy halad a kezelés?
- F: megítélés kérdése
azt hiszi magáról hogy
mániás depresszióban szenved
és mi meghagyjuk ebben a hitében
- G: lehetséges itt bármiféle javulás?
- F: erről majd máskor
most jöjjön kezdődik az ebédeltetés

F és G jobbra ki. A és C érkeznek.

- A: ne bosszants már
- C: de komolyan
- A: jó
tudom hogy spicli
az első perctől fogva
tégla
- C: provokál téged?
- A: forradalomról meg lázadásról beszél
- C: olcsó
- A: azt kérdezi
lehetséges itt bármiféle javulás?
nem
mondom
nem lehetséges
az erőseknek mindig lesz annyi erejük
hogy eldöntsék mi az igazság
pascal nem volt hülye
az erő sokkal egyértelműbb és látványosabb
mint az igazság
most mit akar
azt mondja de hiszen az előző rendszer is
összeomlott

valami összeomlott
de nem biztos hogy a rendszer
vagy talán látta ki döntötte meg?

Elindulnak az étkező felé.

A: egyre rosszabb színészek
ómódi vénemberek
leszerepeltek
levették a darabot a műsorról
van aki még nem vette észre
hogy ez is benne van a darabban
hogy ez egy felvonás vége
és azonnal jön a második felvonás
ahol új szereplőkkel ismerkedünk meg
a színészek ugyanazok

A és C kiérnek a színről. Balról felbukkan F, aztán H, aki szintén fehér köpenyt visel.

H: jó napot főorvos úr
F: tudom tudom
maga a pszichológus
azzal az alapítványi ösztöndíjjal
mi a címe a disszertációjának?
várjon
társadalmi szerepek?
H: nem
a társadalom szerepe a
F: a társadalom szerepe a pszichés betegek
reintegrációjában
H: pontosan
F: nézze ez klinikum
de ha segít magának csak tessék
H: innen kell kiindulnom
a pszichés betegektől
F: rendben van rendben van
semmi probléma
várjon meg itt mindjárt utána nézek
melyik beteggel lenne célszerű kezdenie

*F jobbra el. A érkezik jobbról, az étkező felől, kezében
uzsonnacsomag, leül az asztalhoz.*

H: jó napot

A: jó napot

*A a gyúrótt papírból parasztkolbászt, sajtot és némi
kenyeret göngyöl ki.*

A: bemutatkozom
a

H: h vagyok

A: nagyon örülök
egy katonát?

H: nem

A: viszolyog?

H: hát

nem vagyok éhes most ebédeltem

A: bocsánat a kórteremben nem szeretik ha
morzsázom
ezért itt szoktam enni
de ne zavartassa magát
néha körömpörköltöt adnak
és azt nem tudom megenni

*A csöndben eszeget. H némán figyel egy darabig, aztán
megtöri a csendet.*

H: mikor hozták be?

A: nem hoztak
jöttem

H: és mik voltak a panasza?

A: hagyjuk

H: depresszió

A: maga pszichológus?

H: honnan tudja?

A: a pszichiáterek nem kérdeznak ilyet
és nem mondanak ilyet

F érkezik jobbról.

F: jöjjön csak kollegina

Félrevonja H-t

F: miről beszéltek?

H: semmiről

F: nem ő a maga embere
van egy betegünk a nyolcadik kerületből
ott aztán mindenfélét tanulmányozhat
beilleszkedési problémák
gondolom ez megfelel a
szociológiai érdeklődésének

H: én arra gondoltam
amelyik beteg érdekel

F: na jó
nézze azt is lehet
de nekünk megvan a magunk munkája
nem nagyon fogunk ráérni
hogy ajánorozzuk érti
ez klinikum

H: hogyne világos

F: akkor rendben

F távozik, H nézi az asztalnál falatozó A-t

H: jó étvágya van

A: köszönöm

H: hajlandó lenne segíteni nekem?

A: hát ha tudok

H: beszélgetnünk kéne

A: miről?

H: hát hogy
miként került ide

A: akkor hamar végzünk
bejöttem

H: na de miért?

A: most ez tényleg érdekli?

H: hát persze

A: vagy csak a munkája
H: engem a munkám is érdekel

A nézi egy darabig H-t, közben csukott szájjal kolbászt rág.

A: jó
H: szóval?
A: tehetetlennek éreztem magam
nem tudtam megmozdulni
közben meg pattanásig feszültem
semmihez se volt kedvem
és még ideges is voltam érte
ha unom az életet legalább nyugtom legyen
H: és ezért jött be?
A: igen hogy lecsillapodjak
engem megnyugtat a kórház
H: de miért volt ideges?

C jobbról érkezik, A-ra néz, csodálkozik, és bemegy a kórtermébe.

A: régi barátom itt
bocsánat

A bemegy C kórtermébe. N nővér érkezik balról.

N: jó napot
H: jó napot
hadd mutatkozzam be
h doktor vagyok
egy kutatói ösztöndíjjal jöttem az osztályra
a társadalom szerepével foglalkozom a pszichés
betegek reintegrációjában

A nővér nem áll meg, megy tovább.

N: igen?
ha valamire szüksége van csak szóljon

H: köszönöm
innék egy kávét
N: ott a nővérszobában a bejárat mellett talál lefőzve

H a nővér kinyújtott karját követve balra el. A és C kinéznak a kórterem ajtaján.

A: elment
C: menjünk

Leülnek az asztalhoz.

C: szóval azt mondja pszichológus
A: az
C: és tényleg az?
A: szerintem valami felmérést végez
C: stimmel
a nemzetbiztonságiaknak
ezek a nyomokban vannak
más gyógyszereket fogsz kapni amitől mindent
elfelejtesz
A: jó majd szólok
ha mindent elfelejtettem
C: lehet hogy ügynököt csinálnak belőled
csak egy szavukba kerül és végrehajtod amit beléd
programoznak
A: nem gépkar ez
polipcsáp
nem szerekllel érik el amit elérnek
a levegővel szívod magadba a felfogást amit
mindenki képvisel
nevezheted hipnózisnak de mondd azt hogy
társadalom
beléd ivódik az úgynevezett közvélemény
az agyad dögölt szivacs lesz
ami tocsog a közvéleményben
C: be fog szervezni
A: kíváncsi vagyok
C: egy hétig nem hagynak aludni
váltott műszakban kérdezzgetnek

először egy napig csupa olyasmit
amire nem tudsz válaszolni
összetörsz és belefáradsz
másnap már feltesznek egy-egy valódi kérdést
és megkönnyebbülsz hogy végre válaszolhatsz
félóra alvásért cserébe

A: tőlem aztán nem sok újat tudnának meg
sőt el se tudok képzelni olyan kérdést
amire egy hét után még válaszolni tudnék

*Nyílik az 1. kórterem ajtaja, B kióvakodik és megáll a
hátuk mögött.*

C: akkor betanítanak
kérdeznek és addig ütnek amíg jól nem válaszolsz
álmodból felébresztenek s ha rosszul felelsz
összevernek

A: ugyan már
ágyúval verébre
inkább formálják a közvéleményt
hogy te mit gondolsz az kit érdekel
nem sokat számít
ha nem hat a tömegekre

B felindultan közbeszól.

B: de hát akkor hasson miért ne hasson
hassunk a tömegekre és csináljuk meg azt az
elmaradt forradalmat

A: tessék az alulról szerveződő mozgalom
eddig jut
furcsálkodás és köznevetség tárgya
ki vesz komolyan manapság ilyesmit

C: ez csak egy provokátor

B: maga is csak nevetségessé akar tenni
maga is titkos ügynök

C: talán én lopóztam ide hogy kihallgassak egy
beszélgetést barátom?

B: tehát titkolnak valamit
maguk is benne vannak és jót röhögnek rajtam

nem baj
(A.-hoz) de az elszomorít hogy maga is ügynök
persze gyanús volt
hogy nem jöttem rá azonnal
hiszen máskülönben honnan tudná az egész
ezt a borzalmas titkot
ezek belső információk

- A: amit én szépen kitergegetek magának mi?
hát mi céloom lenne vele?
vegye észre már hogy milyen szánalmasak vagyunk
- C: mit bizonygatsz itt egy spiclinek?
- B: maga már nagyon a bögyömben van
nem ajánlom hogy odakint a szemem elé kerüljön

H közeledik. A csoport szétrebben.

- C: miért akkor mi lesz?
B: széjjelverem

B és C külön kórterembe megy be, a csüggedt A ottmarad az asztalnál. H leül a másik székre.

- H: szóval ott tartottunk hogy miért ideges
A: nem vagyok én ideges
H: azt mondta azért jött be hogy lecsillapodjon
de miért volt ideges?
A: nem voltam ideges
feldúlt voltam
H: és mi dülta fel?

A sóhaj.

- H: ne válaszoljon ha nem akar
A: ne válaszoljak ha nem akarok?
maga egy jópofa
H: nézze sokat segítene ha beszélgetne velem
A: már beszélgetünk
H: én tulajdonképpen egy disszertáción dolgozom
a társadalom szerepe a pszichés betegek

reintegrációjában
és ehhez gyűjtök anyagot

A: tessék

H lehajtja a fejét és sóhajt, aztán A szemébe néz.

H: az érdekel engem hogy mi hozta magát ide

A: tudok találóbb címet a dolgozatának

H: igen?

A: a társadalom szerepe a pszichés betegek
reinkarnációjában

H nevet, de A komoly marad.

H: maga is egy jópofa

A: nem vicc

azt hiszi hogy a társadalom segít beilleszkedni

H: aki beteg volt annak először újra kell tanulnia a
normális életvitelt

és újra meg kell találnia a helyét a társadalomban

A: azt az egészségesek se találják

H: én most arról beszélek hogy a mindennapokban
elbaldoguljanak

hogy legyen néhány ember akire számíthatnak

akire támaszkodhatnak ebben a nehéz időszakban
elvégre

A: és a társadalom mint olyan az segít

H: szerintem nem eléggé

sokkal többet kellene tenni

A: maga egy beteg társadalomba akarja beilleszteni az
embereket?

H: honnan veszi hogy beteg a társadalom?

A: benne élek

*Megszólal a pszichológusnő mobiltelefonja. Szabadkozó
kézmozdulat kíséretében balra el. Jobbról a
főorvos érkezik A-hoz.*

F: jó hogy itt találom

nem akarom megijeszteni de úgy látom

változtatnunk kell a gyógyszerezésén
kicsit tompább lesz tőle
ne lepődjön meg

A: értem

F: jó
este már azt kapja
köszönöm

*A főorvos balra el. C kijön a kórteremből és leül A-hoz,
aki ijedten néz maga elé.*

C: ideküldték ezt a verőembert

A: tessék?

C: ezt a vadbarmot
minden eszközt bevetnek

A: tényleg változtatnak a gyógyszereken

C: ne szedd be

A: azt mondták tompább leszek

C: ne hagyd hogy tönkretegyenek

*A nővér K-t, a hajléktalant kíséri G, a kezdő orvos
társaságában.*

*G némileg viszolyogva ér a borzalmasan bűzlő, kosztól
csirizes ruhadarabokhoz.*

G: itt valami bűzlik
fürdesse le gyorsan

N: mit gondol hány éves?

G: hetven

N: fenéket
negyvennyolc
októberben már volt itt egy hetet
de elszökött

ha nagy hideg van visszajön

G: egyáltalán ránk tartozik?
lehetnek fagyási sérülései

A nővér nem válaszol, a hajléktalannal jobbra el.

G: megyek befejezem a zárójelentést
sosem leszek kész vele

G balra el.

C: te még hiszel ezeknek?

A: hinni?
neked sem hiszek

*H a telefonálásból A-hoz visszatérve C-t is ott találja, aki
leplezetlen gyűlölettel nézi H-t.*

H: jó napot kívánok
h

C nem szólal meg. H zavartan áll.

H: visszajövök
majd máskor folytatjuk a beszélgetést

H jobbra el.

C: szemét ügynök
ez a mocsok nem mert a szemembe nézni
mert tudta hogy tudom

A és C külön kórtermekbe el. N és H jobbról érkezik.

N: a hajléktalanok
nem hagyják bezárni magukat
törnek zúznak ha nem engedjük ki őket
átmeneti szálló vagyunk nekik
semmijük sincs
azt mondják a szabadságukat már nem adják
már ami nekik a szabadság azt
ebbe bele kell törődnünk
megpróbáljuk inkább jópofán venni
megint bejött karcsikám
ilyesmi

vigyázzon magára mert nincs túl sok kötszerünk
ez nem sebészet

H: például az ő esetükben én nagyon hiányolom
hogymint semmi sem történik a társadalomba történő...

Hatalmas ordítás hallatszik.

N: jesszusom elfelejtettem hogy itt van a laci
a rohadt életbe bocsánat

*Elszalad jobbra. H követné is, meg nem is. Tanácstalanul
álldogál.*

A nővér ordítása hallatszik.

N: nem hagyják abba?
kirakom mind a kettőt az utcára!
hogymint nem bírnak megmaradni a fenekükön!
még egy szót szólnak és mennek kifelé a mínusz
tizenkét fokba
világosan beszéltem vagy elmondjam még egyszer?

*A nővér kis szünet után visszajön jobbról, hóna alatt
pokrócok. H. hüledezve nézi*

N: ha ezek egyszerre bejönnek
elkezdik marni egymást

H: kirakná őket? a hidegbe?

N: ki

Kis szünet.

H: ők betegek? úgy értem elme... elmebetegek?

A nővér nem válaszol.

H: ezek az emberek éveket töltöttek az utcán
nyilván nagyon sokféle betegségük van
vagy lehet
de elmebetegek is?

- N: nézze meg őket és mondja meg mi ép bennük
menjen oda és nézze meg őket mind beteg
H: semmi esélyük hogy visszatáljanak a
társadalomba
semmi
N: nekik mi vagyunk a társadalom
van akinek ez is sok

N kiteregyti a pokrócokat, aztán újra összehajtogatja.

- N: ivott kávét?
H: nem volt lefőzve
és nem tudom hol a kávé
N: *(lemondóan)* na jöjjön

Balra el. A és C kijönnek kórtermeikből és leülnek az asztalhoz.

A egy sárga műanyagbögrét szorongat, amiből időnként teát kortyol.

C viszolyogva figyel.

- C: te ezt iszod?
A: ezt
C: bróm van benne
A: nem rossz
C: az nyugtató
A: nyugtató
C: le akarnak szedálni
tönkre akarnak tenni
az élelmiszerek is tele vannak már mindenfélével
leszoktattak a friss termékekről
megfojtották a gazdákat
azt mondják ez kényelmesebb
és megbízhatóbb
lassan már mindent ők állítanak elő
a kezükben vagyunk
azt adagolnak amit akarnak
A: kicsodák?
C: akik megvettek minket
zsebre tettek

álomba ringattak
meg vagyunk etetve és
le vagyunk szedálva
és ha tiltakozni kezdünk
ha botrányt csinálunk
mi vagyunk a barbárok
a kellemetlen hőzöngők
bennünk buzog a bundás indulat
mi vagyunk azok
akiktól a nyugalmat meg kell védeni
akiket meg kell rendszabályozni
akiket móresre kell tanítani
elküldik a provokátorokat
akik nagy hangon kiabálnak
aztán lecsapnak mindannyiunkra
tehát semmit sem lehet hangosan kimondani
tehát magunkba kell fojtanunk minden tudást
ami az úgynevezett nyugalmat megtörné
ezt a mind üresebb és hamisabb látszatot
leleplezné
de mert végidőkben élünk
titokban védintézkedéseket kell végrehajtani
nem iszom meg a teájukat
nem veszem be a gyógyszereiket
de nem beszélek
neked elmondom mert a barátom vagy és bízom
benned
ne bízz senkiben
érted
fogadd meg
ne bízz senkiben
a pszichológus ügynök
az orvos ügynök
a beteg besúgó
ne idd meg a brómos teát
ne vedd be a gyógyszereket

*Sötét, zörejek hallatszanak, majd ugyanazt a helyszínt az
éjjeli világítás gyér fényében látjuk.*

A pizsamában ül, kezében ugyanaz a sárga műanyag teásbögre.

Az asztal közepén kerámia gyertyatartó, benne gyertya ég.

Nyílik az ajtó, a meglehetősen gyűrött B óvakodik ki rajta, leül az asztalhoz.

A: megint nem tud aludni?

B: ne haragudjon
meg vagyok rendülve
ez iszonyatos
azóta ez jár a fejemben
én nem tudom de valamit tenni kell

A: ugyan mit

B: nem nézhetjük tétlenül
hát a legfontosabb értékeinket
forgatják ki
ha ez igaz amit maga mond
akkor gúnyt űznek belőlünk
miközben a legnagyobb aljasságokat követik el
folyamatosan

A: van ilyen

B felpattan, kirántja maga alól a széket, és gyorsan odahúzza A-val szembe.

B: évtizedeket töltöttem úgy hogy mindent lenyeltem
nem voltam rosszabb képességű másoknál
de mire eszméltem már ott voltak fölöttem
nem értettem miért
ügynökök voltak
csak azok emelkedhettek fel akik vállalták
és onnantól rögtön védve voltak
nem értettem miért van
hogy én soha semmit nem kapok
csak a legrosszabb munkát
ők meg tündökölnek
miért tündököltek ezek az emberek
olyan munkákat kaptak amiről mi nem is
álmodhattunk

A: micsoda volt maga?

B: mérnök
mérnök voltam
olyanok irányítottak akik a szakmában sehol se
voltak
csak valami érthetetlen virágnyelven
szünet nélkül szónokoltak
de most már értem
ezek végig tudták
hogy csak színjáték az egész
ezek csak röhögtek rajtunk
akiket átverték

A: nem tudom cáfolni

*B megragadja A pizsamagallérját és eksztatikus hangon
suttozva kiabál.*

B: a legkisebb hibánál könnyörtelenül lecsaptak rám
verítékben forogva hánykolódtam éjszakánként
furdalt a lelkiismeret
fuldokoltam a felelősségtől
miközben ők semmit sem csináltak csak mindent
zsebre tettek

B elengedi A gallérját.

neveket!
mondjon neveket!
ezek tették tönkre az életemet
a legszebb lányt akibe szerelmes voltam lecsapták
a kezemről
egy senki voltam
mert soha tehetségemhez mért feladatot nem
kaptam
én soha nem hittem el hogy ez így működik
hogy csak ezen múlik
végig hülyének néztek
neveket! mondjon neveket!

A: nem tudok neveket

B: akkor mit fecseg itt nekem összevissza a levegőbe?
ha nem tud neveket?
most mit csináljak?
akkor egy szart tud maga
itt nem elég beszélni itt tenni kell valamit
ezek arcpirító és vérforraló dolgok
és maga azt mondja hogy ülni kell meg
hümmögni?

B az asztalra csap.

B: engem az életben többet ne nézzen hülyének senki
A: nem kapott tehetségéhez mért feladatot?
B: dehogyan kaptam
csak amiben nem volt pénz
de számon lehetett kérni
rengeteg határidős papírmunka
éjfélig ültem rajta mindennap
alja munkát olyat kaptam
A: na látja most már munkája sincs
B: na de kik miatt
kik miatt
ugyanazok miatt
szét kell csapni köztük
ki kell hajítani az ilyen szemét embereket

A végig közönyös arca most sem változik.

A: hajítsa
miért nem hajítja?
B: én személy szerint?
nem erről van szó ember
hanem az összefogásról
A: összeesküvésről
B: az életünk megrontói ellen
nem foghatunk össze?
A: neveket
vagy tudja mit inkább ne
még elhiszi hogy az ő fejükből pattant ki a szikra

- B: *(elkeseredetten)* igenis neveket
jogunk van tudni
- A: ezerfejű sárkány
melynek minden levágott feje helyére három másik
nő
és maga nekimegy hogy lekaszabolja
csodálkozik hogy már ennyien vannak?
ez csapda
így szaporodik
csak nevetségessé teszi magát

B hallgat. Vihar előtti csend.

- B: nem
nem nem nem nem nem!

*Megragadja a gyertyatartót, fölemeli és az asztalhoz
csapja.*

*A gyertyatartó darabokra törik, a gyertya elgurul és
közben kialszik.*

Az ügyeletes nővér közeledik.

- N: mit szórakoznak itt éjnek idején
tessék visszamenni a kórterembe
- B: *(A-hoz)* nem hiszek magának! szemét provokátor!
- N: *(beleszagol a levegőbe)* mi ez a bűdös?
- A: valami bűzlik Dániában
de kiderül hogy csak halszag van
ahogy mindig is halszag volt
mert legtöbben a halból élnek
s csak kevesen a halban
miként Jónás
- N: befelé befelé
- A: jól van

A és B bemennek a kórterembe, B odasziszeg A-nak.

- B: ezt nem úszod meg!

*A nővér a cserepeket szedegeti, a kihűlt gyertyafoltokat kapargatja.
Előkerül az ügyeletes orvos is, G.*

- N: törnek-zúznak
összegyertyázzák nekem az asztalt
- G: mi történt?
- N: szórakoznak itt éjszaka
randalíroznak
- G: egyébként sem tudtam aludni
és akkor még ez a rajcsúrozás
iszonyúan fárasztó
ez a legfárasztóbb hogy egy perc nyugalom nincsen
mert mindig van valami
- N: mit várt? ez egy ilyen hely
- G: nem tudom
- N: az első gyerekem hasfájós volt
mit gondol hányszor keltem fel hozzá éjszaka
és nappal mennyit tudtam pihenni
- G: de a gyerekek felnőnek
- N: *(csípősen)* nem mindig

G a nővérre néz. Kis szünet.

- G: nem gondoltam ebbe bele
hogy ez ennyit kivesz belőlem
nyilván alkati kérdés
- N: nem szabad mindent magára vennie
- G: épp az hogy semmit nem akarok magamra venni
ezért minden teher
ne haragudjon hogy magának panaszkodom
- N: meglátja egy év múlva sokkal gyakorlatiasabb lesz
ha folyton töpreng sosem jut egyről a kettőre
márpedig a beteggel foglalkozni kell
- G: én nem betegnek hanem embernek tekintem őket
elvégre nem tárgyak
és ez halálosan fárasztó
ezért nincs rájuk energiám
- N: erre nem mondok semmit

N kislapátra söpri a gyertyatartó padlóra szóródott szilánkjait.

N: az elmeosztály nem való mindenkinek

G maga elé néz, bólint.

Sötét.

Másnap reggel, A és H ülnek az asztal mellett. H a füzetében lapozgat.

H: hol is hagytuk abba
ha jól emlékszem
magától jött be az osztályra

A: igen

H: mert fáradt volt

A: feldúlt

H: akkor feldúlt

A: hogy milyen a világ amiben élünk
attól

H: és milyen?

A: beteg

A főorvos érkezik. Ahogy meglátja H-t, rögtön odalép hozzá.

F: (H-hoz) legyen szíves

H: igen

F: (A-hoz) legyen szíves

A bemegy a kórterembe, a főorvos félrevonja H-t.

F: csak az idejét vesztegeti
mondtam hogy van olyan betegünk
akin a reintegrációt tanulmányozhatja
ez egy nagyon érdekes ember
de nem a maga esete
neki igazából nincsen semmiféle problémája
egy kis neuraszténia
de van munkája

van hová hazamennie
neki nincsenek beilleszkedési zavarai
nem is kéne feltétlenül itt lennie
már elnézést de én úgy látom
maga másfajta kérdést vizsgál szociológiailag

H: végül is igen

F: tudományos szempontból mondom

H: világos

F: maga pszichológus

H: igen

F: a pszichológia tudomány
és a tudománynak vannak bizonyos szempontjai
meg magának is vannak szempontjai
hogy melyik beteg érdeklí
de most a saját szempontjait félre kell tennie
és a tudomány szempontjait kell érvényesítenie
ez a feladata
engem mint konzulenszt jelölt meg
kötelességem hogy segítsen a munkáját
és én azzal tudom segíteni hogy tanácsot adok
a tudomány a törvényszerűségeket keresi
az egyetemesen érvényes összefüggéseket
már ha egyáltalán tudomány
és szeretném hinni hogy a pszichológiát is lehet
tudományos alapon művelni
még ha ez nem is népszerű nézet mostanában

H bólogat.

F: mármost
a tudomány csak a reprodukálhatóval foglalkozik
egyedi eseteket azaz olyan jelenségeket
amelyek csak egyetlenegyszer fordulnak elő
a tudomány nem vizsgál
azért nem vizsgál
mert az eszközei arra nem alkalmasak
egyszerűen

nem

al-kal-ma-sak

H: így van

- F: értse meg
nem alkalmasak
magának nagyon érdekes lehet egy ember sorsa
de azzal semmit sem tud kezdeni
magának éppen azzal kell foglalkoznia
ami az emberek viselkedésében a közös
nem pedig azzal ami egyedi
mert az egyedivel
nem jut sehova
- H: értem
- F: magának rendszereznie kell
felmérést kell készítenie
sok ember sorsát megvizsgálja objektíve
hogy mi bennük a közös
ennek kollegina sajnos csak egy módja van
egy kipróbált módszere
a statisztika
a számok
a táblázatok
és ismétlem
egy egyedi esettel nem megy semmire
- H: értem
- de a tudományos munka keretén kívül
engem mégis érdekel ez az ember
- F: a tudományos munka keretén kívül
azt csinál amit akar
de akkor nem biztos hogy hozzájárulok
nem teszem ki a betegeimet
magánemberek kíváncsiskodásának
ezt nyilván megérti
nem ön az első akinek a konzulense vagyok
tapasztalatból mondom el fog úszni
nem javaslom
- H: értem
- F: vizontlátásra
- H: vizontlátásra

*H egész testében remeg, mint akit megverték.
Áll egy darabig, aztán céltalanul ténfereg. Leül az
asztalhoz, föláll.*

Végül kinyitja a kórterem ajtaját és kihívja A-t.

H: legyen szíves

Leülnek az asztalhoz.

H: ne haragudjon
félbeszakítottak bennünket
hol tartottunk

A: nem tudom
idegesnek tűnik

H: hülye helyzet
most én meséljek magának
de

*A nővér, kezében kacsával átvonul a színen. H
meggondolja magát.*

H: engem érdekelt amiket eddig mondott
és szívesen folytatnám a beszélgetést
de úgy látom így napközben
nincs erre igazán mód
de egyszer bejönnék este
vacsora után
talán akkor nyugodtabban beszélhetnénk

A: én itt leszek

H felnevet.

H: köszönöm
ez hülyén hangzik de
köszönöm

*Kezet ráznak, A visszavonul a kórterembe.
A nővér érkezik jobbról egy felmosóronggyal a kezében.*

H: jónapot

N: jónapot

H: felmos?

N: már végeztem
dezsó bácsi hányt egyet
H: úgy hallottam
a nővérek soha nem mosnak fel
nem az ő dolguk
az a takarítónők dolga
N: úgy hallotta?
H: igen
N: akkor az úgy is van

Beleejti a rongyot egy piros műanyagvödörbe.

H: ráér egy csöppet?
N: nem
de a pihenés rám fér
H: kik vannak itt általában
nyilván sok az öreg
N: demencia
vannak magatehetetlenek
gyakorlatilag elfekvő
a női pláne
de kérdezze az orvosokat
H: rokonok jönnek látogatni?
N: mikor hogy
félévente
úgyszincs mit mondani
úgysem érti
úgysem tud válaszolni
azt mondják
nem jönnek be mert
a szép képet akarják róla megőrizni
nem a valóságosat
mint egy retusált fotót
őrizgetik az emlékeiket
és amikor a valóságnak vége
érti
akkor is csak egy kicsit rezzenek meg
zökkenő nélkül élik tovább az emlékeiket
a temetést letudják

H: a nagyanyám halála előtt
az elmeosztályon feküdt
bejártam hozzá gimnazistaként
mert nagyon szerettem
de tönkretettek azok a látogatások
már csak a kötelességérzet hajtott
de még a zárt osztályra is bekönyörögtem magam
fehér köpenyben
azt mondták most világos időszaka van
kinyújtott karral üvöltött felém az ágyból
doktornő segít rajtam
maga olyan kedves
megszorította a karomat
odahúzott magához
és motyogni kezdett
hogy orvos létemre olyan vagyok mint szűz mária
és megszabadítom őt egész biztosan
megszabadítom
tíz percig hallgattam
akkor voltam nála utoljára

N bólint.

N: van ilyen
kiöntöm a vizet mert nem végzek

*Aznap este A egy új beteg, a bottal járó idős D
társaságában üldögél az asztal mellett.*

*Negyed 11 van. Az asztalon vizeskancsó, négy pohárral.
Az érkező H, látva, hogy A nincs egyedül, visszavonul a
nővérszobába.*

D: hát szóval
hát szóval kérem
sajnos ugye
reménykedésre nem sok okunk van
hát arra nem sok okunk van
azt kell mondani hogy gyakorlatilag nincsen
nulla egész nulla tizeddel egyenlő
a környezetet ugye tönkretettük

ha a golf-áram meggyengül akkor észak-európának
a segge befagy ugye
de hát ez ellen most már nem nagyon van mit
csinálni

A: ez kelet-európa
minket ez nem érint

messze vagyunk a golf-áramtól

D: az éghajlatváltozás mindenkit érinteni fog
mindenkire ki fog hatni

nekem ugye már nem sok van hátra

de ez nem vigasztal túlságosan

hogy nem fogom látni

persze anélkül is van elég bajunk

hasnyálmirigy meg minden most nem sorolom

a házból a legrendesebb emberek elköltöztek

és a tetőt nemsokára javíttatni kellene

de nem fizetik rendesen a közös költséget

kezdődnek a beázások

a feleségem közben tíz kilót fogyott

súlyos beteg

félrekezelték

de hát ugye mindenkinek el kell menni egyszer

D maga elé néz. Szünet.

D: kimennék a fiamhoz

de sajnos a metrót nem tudom használni

nem tudom használni

Szünet.

D: a mozgólépcső

nem tudok rálépni akkorát ránt

én már metróval nem tudok járni

egyszerűen el vagyok vágva a világtól

hát ugye mit mondjak

nem vidám dolog az öregség

de hát meséljen valamit maga is

A: nem is tudom

D: voltam kórházban ahol az egyik nővér
 én ugye orvosira készültem
 de aztán nem lett belőle semmi mert
 ennek különféle okai voltak
 amit most nem részletezek
 a nővér a vénába adta amit izomba kellett volna
 be is állt az úgynevezett pitvarlobogás
 jött föl a zsibbadás a lábamon
 mondtam hívjon orvost
 ne sürgessem majd jön ha ráér
 nem tudom hogy éltem túl
 nem tudom
 csoda hogy élünk
 a véletlenek szerencsés összejátsszása

D tölt magának egy pohár vizet és kiissza.

D: a természettel szemben nincs semmi esélyünk
 nulla egész nulla tized
 és kedvező jelek egyáltalán nincsenek
 jól kifogtuk ugye a huszadik századot
 a háború elvitte a fiatalkoromat
 de mit lehetett csinálni
 aztán nem sok lehetőséget adtak
 de én nem panaszkodom
 szerettem a munkámat
 még ha aztán semmiből nem is lett semmi
 szerettem még ha aztán végeredményben nem is
 sok értelme volt
 mégis szerettem
 jó lett volna vele vinni valamire de így is jó
 így is jó
 és az ember mindig reméli hogy átad valamit ugye
 a következő generációnak

N jön.

N: tessék jönni
 a hatosban tetszik lenni

*D nagy nehezen feláll, bottal ered a nővér nyomába.
H előjön a nővérszobából és D helyére telepszik.*

A: hogy megváltozott

H elmosolyodik.

H: talán most már nyugalom lesz
 meséljen arról hogy miért jött be
 azt mondta hogy elfásult

A: feldúlt voltam

H: most már nem az?

A: nem tudom

 valahogy szétfoszlott az egész

H: mi foszlott szét?

A: *(sóhajt)*

H: a főorvos nem javasolta hogy magával
 foglalkozzam

A: megértem

H: hogyhogy?

A: nem vagyok tipikus

 én gondolkodom

 és aki gondolkodik az korigál

 én korigálom a nézeteimet

H: a főorvos szerint az én témám

 nem arról szól hogy az egyes ember

 miként látja a világot

 nem

 nekem tömeges jelenségekkel kellene

 foglalkoznom

 egy adott szempontból

 kioktat

 már kétszer kioktatott

A: és igaza van?

H: nyilván

 de mindig görcsbe áll a gyomrom tőle

 leural

A: micsoda?

H: leural

 ezt így mondják

rám kényszeríti az akaratát
ez elviselhetetlen
és nem is vagyok hajlandó elfogadni
A: és ezt a szemébe mondja?
H: nem
nyilván igaza van
ne foglalkozzak magával
nem lenne szabad itt lennem
de meséljen
A: *(vállat von, kérdően tekint H-ra)*
H: engem érdekel hogy mit gondol a világról
A: hogy elpusztul
H: ha nem akadályozzuk meg akkor
A: a széthullást a rombolást nem lehet
megakadályozni
ezen felháborodtam
de a felháborodás nem tart sokáig
még annyi ideig sem ameddig a világ
megunjuk a katasztrófát mielőtt még beteljesedne
ez a legbiztosabb út a pusztulásba
és én elindultam ezen az úton
mert beletörődtem
eleinte szégyelltem hogy beletörődöm
most már természetesnek tartom
H: maga szerint elpusztul a világ
értem
de ki vagy mi pusztítja el?
A: van itt egy ember
ő is neveket akar
nem érdekelnek a nevek
nem érdekel hogy ki volt
hogy milyen téglákból
épült a börtön
nem érdekel hogy most kik csinálják
a recept úgyis túléli őket
nézze
nem most vagyok itt először
ötször-hatször felszakadt már ez a seb
olyankor mindig bejöttem
ökölbe szorított kézzel fogcsikorgatva

utolsó erőmből
ilyenkor az ember semmire sem jó
és nem árt emberek közt lenni
akár örültek között is
nehogy végképp becsavarodjon
nincsen családja?

H:

A: nincs

úgy alakult
és nincsenek élő rokonaim sem

H:

és mikor bejön ide mit mond
hogyan mi baja van

A:

a gondolkodás veszélyes foglalatosság
belekavarodtam és most nem tudok
kikeveredni belőle

valami ilyesmi
nagy hévvel belevetettem magam
és most lehangoltnak
vagy levertnek érzem magam
fantáziákat tényeknek hiszek ésatöbbi
de közben

közben gondosan leplezem hogy
amit mások tényeknek tartanak
én azokban nem hiszek

H:

összeesküvés-elméletek?

a barátja ügynöknek nevezett

A:

ő mindent személyhez szeretne kötni
kilátástalan vállalkozás

azt képzelem hogy
minden tudatos tervezés műve
és a szerepét mindenki tudatosan játssza
mindent az egyes emberben keres
mindent a számítógépes gondolkodásban
és semmit a társadalom szerkezetében
semmit az absztrakt mechanizmusokban
semmit a lélektani csapdáknak
primitív kirakósjátékká egyszerűsíti
a történelmet

ki kell végezni az összeesküvéseket
nem veszi észre hogy csapdában van
hogyan ez ugyanaz a csapda

H: milyen csapda?

A: hatalmat gyakorolni legbiztonságosabban
a háttérből lehet
áttételes eszközökkel
a pénz fedezékéből
nem kell kényszert alkalmazni mert
az emberek önmaguk legnagyobb ellenségei
hibáikat és gyengeségeiket kell kihasználni
hogy önként vegyék magukra a rabbilincset
miközben azt hiszik hogy
beteljesülnek eltitkolt vágyaik

H: de hát akkor végeredményben
maga is hisz az összeesküvésben?

A: ez sajnos hatalomtechnika
és mindennapos
aki összeesküvésnek nevezi
nyomban nevetségessé válik
ettől indulatos lesz
ostobaságokat kezd beszélni
és a csapda fedele bezárul

H: érdekes
csak az nem világos
hogy maga mit keres itt

A: számomra világos
én abban sem hiszek
amit a legtöbben elfogadnak
szerintem beteg a világ
betegek az emberek
a gondolkozásuk beteg
meg vannak mérgezve
az egészség ritka kivétel
de nem gondolom hogy
valaki megmérgezte őket
önzésük személytelen erő
következménye
és ami a leglényegesebb
ez a saját
tulajdon önzésük
nem szakítom meg velük a kapcsolatot
noha leginkább az önzésükkel érintkezem

mert azt fordítják védekezésül a világ felé
az önzésüket
és buzgón propagálják
színes szavakba csomagolva
és az újabb nemzedékek megtanulják
nemcsak a szólamokat
de a szólamok fedezékében viselkedést is
ezt az egész velejéig hamis világgépet
hazugságban élünk
mert benőtte az életünket
és tartóoszlopává lett
és hiába végezzük ki az összeesküvőket
nem szűnik a szenvedés
hiába irtjuk ki a gonoszt a világból
minden lakhelyéről
már rég bennünk cselekszik
ezzel a hadjárattal csak magunkba gyűjtjük
felhalmozzuk és magunkba sűrítjük
a nyomás addig növekszik míg nem
végül megint kifakad a borzasztó kelés
és jön a katasztrófa
amit senki sem ért
mindenki magyarázatot követel
de nincs magyarázat
csak a szenvedések végeláthatatlan
egymásba kapcsolódása

H: hát amit mond
elég nyugtalanító
görcsbe áll az ember gyomra tőle

A: maga kérdezett
én válaszoltam

H: tudom tudom
csak így nehéz lesz befejeznem
a disszertációmat

A: igen

H: ha én ilyeneket gondolnék
nem tudnék reggel felkelni az ágyból

A: régen én sem tudtam
de az se volt megoldás

H: azért eléggé egyoldalú ez a kép
nem minden ennyire fekete
nem?
A: maga tudja
H: jogunk van a saját boldogságunkhoz
A: *(hallgat)*

G lép ki az orvosi szobából.

G: ne haragudjanak de nem tudok pihenni
alvásra esélyem sincs
de legalább pihenni szeretnék
(H. felé) én egész nap ezt hallgatom
már zúg tőle a fejem
legalább éjjel ne kelljen
H: ne haragudjon
napközben valahogy nincs mód az ilyesmire
G: engem nem érdekel
de akkor menjenek máshová
és csinálják ott
a nővéreknél vagy mittudomén
ne az ajtóm előtt
H: jó rendben
G: vizontlátásra

G visszamegy a szobájába. H feláll.

H: hát nem tudom
köszönöm
A: nincs mit

*H zavartan álldogál, egyik lábáról a másikra helyezi a
testsúlyát, végül kezet nyújt.*

H: vizontlátásra
A: *(kezet ráz vele)* vizontlátásra

N, a nővér érkezik.

N: már szólni akartam hogy fejezzék be
nem kupleráj ez

A visszamegy a kórtermébe.

N: bár annak néz ki
kuplerájnak
nincs lepedő
nincs pénz gyógyszerre
egyszerűen nincs kötszer
kénytelenek leszünk hitelt felvenni
én nem küldöm el
ezeket a szerencsétleneket azzal
hogy betelt a keret sajnálom
hogy nem dolgozom mi közöm hozzá
ez pszichiátria nem sebészet
lehetne mondani
de én nem mondom
nem küldök el senkit
amíg én vagyok itt addig
ez lesz a rendszer

Másnap. H és F ülnek ugyanott, mint előző este H és A.

F: nézze
ez egy kellemetlen ügy

H: igen

F: tudomásomra jutott
hogy maga bejött késő este az egyik betegünkhöz
és beszélgetést folytatott vele

H: igen

F: ez nem nyitott intézmény

H: tudom

F: ezért nyomatékosan megkérem hogy
ilyet a jövőben ne csináljon
mert ha ez még egyszer előfordul
nem tudjuk tovább vállalni magát
világos?

H: igen

- F: megkérem szíveskedjék
a disszertáció témájának körén belül maradni
ki fogom jelölni azokat az embereket
akikkel kapcsolatban
szervezett körülmények között
felmérést készíthet
holnap tízre legyen szíves befáradni
- H: köszönöm
- F: ez nekünk plusz munkát jelent
nyilván látja van dolgunk elég
de magának úgy látom
szüksége van a keretekre
jelenleg egy
központilag előirányzott
takarékosági és költségcsökkentési programot
hajtunk végre
kénytelen voltam beszüntetni
azt a gyakorlatot is hogy hajléktalanok
ide járnak kötözésre
eddig szemet hunytam efölött
a kollégák sem erre szerződtek
a nővéreknek is megvan a maguk dolga
tovább kell csökkentenem a létszámot
sajnos épp a legjobb nővért kell elküldenem
nem ért egyet ezekkel a lépésekkel
pedig nem vállalhatunk magunkra mindent
az összes társadalmi probléma kezelését
ez nyilvánvaló
a maximális cél bevallom
a szakmai minimum fenntartása
ebben a nehéz pénzügyi helyzetben
ez nagyon sok erőnket leköti
kérem a megadott keretek betartását
és jó munkát kívánok
- H: köszönöm főorvos úr
magam is beláttam hogy igaza van
és sokat segített
azt hiszem
- F: úgy látom ez a megbeszélés
mindkettőnk számára megnyugtatóan zárult

Kezet ráznak. Ketten kétfelé el.

A jön, utcai ruhában, kezében sporttáska, karján a kabátja.

N feldúltan, kabátban érkezik.

A: jónapot

N: *(nem válaszol)*

A: jónapot

N: maga az?

ezt a pofátlanságot

de én be nem teszem ide többet a lábamat az

hétszentség

engem küld el érti?

engem

komolyan mondom nem tudom mit csináljak

elmege?

A: a zárójelentésre várok

N: az a fiatal doktor írja

nem épp szélesebb

na várjon utána nézek

N el. A hosszan áll némán a színen.

N visszajön, a zárójelentést diadalmasan lobogtatva.

N: nem szólt volna

hogy már készen van

A kezébe nyomja a zárójelentést.

A: köszönöm

N: mikor látjuk legközelebb?

A: most úgy érzem nincs értelme ide visszajönni

N: én meg úgy érzem hogyha visszajön

már nem leszek itt

Kis szünet. A háttérben B közeledik.

N: az tényleg hihetetlen ami itt megy

a működésképtelenség határán vagyunk

de mintha a falnak beszélnék
az a legjobb takarékoság ha nem csinálunk
semmit
csakhogy szerintem nem vagyunk abban a
helyzetben
hogy ne csináljunk semmit
pusztító
idegőrlő
nézze meg hány beteg van most is az osztályon
és hozzá hány nővér
és elküldenek
az agyam elkattan komolyan mondom
B: ugyanez volt az én munkahelyemen
engem is elküldtek
én voltam a probléma
és találtak is rám megoldást

*N egy zárható fiókos szekrény egyik fiókjának tartalmát
válogatja.*

Egyes tárgyakat reklámszatyorba tesz.

B a menetkész A-ra pillant.

- B: mi az
megszökik?
A: még kérdéses
szakad a hó
nem tudom járnak-e a buszok
B: lepaktált mi?
A: *(elgondolkodik)* le
B: megadta magát ezeknek
A: más pályán más eszközökkel
B: maga ügynök
beépítették közénk
és megtudta amit akart
A: mi lenne az?
B: úgyhogy most elmegy
(fuvolázva) tudtam én

*A háttérben C is kijön a kórteremből egy új ápolott, E
társaságában.*

H érkezik, szintén kabátban.

H: (N-nek) köszönöm a kávé
(A-ra pillant) kiengedik?

A: igen

H: (elgondolkodik) nahát
(hosszabb szünet után)
a főorvos megtudta hogy bent voltam beszélgetni
van egy feljelentési kultúra ebben az országban

A: és?

H: (vállat von) csinálni fogom
(kis szünet) a programot
tényleg szeretnék túllenni a disszertáción

A: (bólogat)

H: (A-hoz) hogyhogy elmegy?
úgy érzi megnyugodott?

A: nincs értelme itt maradni

H: holnap kezdek

A: sok sikert

H: nekem kicsit sok volt az tegnap este

A: (vállat von) én köszönöm

C: (E-hez, suttogva, mégis jól hallhatóan)

most konspirálnak
hogy elkerüljék a felelősséget
mindig arra hivatkoznak hogy
személy szerint senki sem felelős
meg hogy parancsra tettem
érted

ismered

voltál te katona?

a legértelmetlenebb dolgot is végre kell hajtani
mert nem tudhatod hogy amit csinálsz

milyen tervbe illeszkedik

nem ismered a tervet

nem is szabad ismerned

de a terv létezik

és te is része vagy

E: (nagyon rosszul van) része

H: ne haragudjon

A: (elmosolyodik)

H: *(zavarban)* azt se tudom
hogy miért kérek bocsánatot
C: a terv akkor működik megbízhatóan
ha nem tudsz róla semmit
ha ártatlan maradsz
E: *(ijedten)* ártatlan
C: érted
aki tudatlan az ártatlan
tehát épp akkor szolgálod a borzalmat legjobban
ha ártatlan maradsz
ha tudatlan vagy
mert elrejtik előled az értelmét
annak amit csinálsz
ha meg ellenkezel leszedálnak
nem tudod kikerülni
inni muszáj
benne van a teában
a csapvízben
ha beveszed amit adnak
(A-ra mutat) ilyen leszél tőle
a rend illúziója

A N felé fordul

A: nem tudja járnak a buszok?
N: *(felkapja a fejét)* hogy micsoda?
A: járnak a buszok? mert hogy szakad a hó
N: biztos
reggel még jártak
A: menjünk együtt
N: mehetünk egy pillanat
csak összeszedem a maradék holmimat
A: *(H-hoz)* maga nem jön?
H: *(felrebben, az órájára néz)* jaj nekem most rögtön
indulnom kell
még be kell mennem az egyetemre
A: ahogy gondolja
H: *(körbenéz)* viszontlátásra *(begombolja a kabátját
és elmegy)*

N bosszúsan kotorászik.

N: ezt a millió kacatot!
amit évek alatt felhalmoz az ember
ki kéne hajítani
pedig nem vagy egy gyűjtögető típus
tessék
ezt rám bízták itt maradt
de én nem dobhatom ki
bármikor jöhetnek érte
már nem is emlékszem kié
emlékek ajándékok
de már nincs mögöttük arc
(megáll)
az én arcom se

*Befejezi a válogatást, visszalöki a fiókot, felkapja a
retiküljét és a nejlonzacskót.*

N: mehetünk!

*A felveszi a kabátját és kezét nyújtja B-nek, az
félrehúzódik.*

C hasonlóképpen. E C háta mögé bújik.

G érkezik fáradtan, ingerülten.

C és E visszamennek a kórterembe.

G: (végigméri A-t) akkor rendben vagyunk nem?

A: (elmosolyodik)

G: (türelmetlenül) megkapta a zárójelentést?

A: (bólint)

G: akkor mehet
az emisszió megtörtént

A: (bólogat) meg

N: (epésen) nem mondom hogy vizionlátásra

G: (zavarban) vizionlátásra

*N marokra fogja a nejlonzacskót, mintha a nyakát
szorogatná valakinek, és sértetten elviharzik.
G elrohan az ellenkező irányban.*

- B: (A-hoz) na mi van
itthagyták
- A: (vállat von)
- B: menjen csak még utoléri őket
(szünet)
aztán ne felejtse jelentést írni
arról amit hallott

Sötét.